

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการเลือกวิธีแก้ปัญหาในสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่มีระดับความเกี่ยวข้องของทางอารมณ์แตกต่างกันของผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ใหญ่ตอนต้นที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 180 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยกำหนดคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. อายุ 22-35 ปี โดยใช้เกณฑ์ในการแบ่งวัยตามแนวคิดของ Levinson (1978, cited in Perlmutter and Hall, 1985) ซึ่งวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-40 ปี เหตุผลที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 22-35 ปี เนื่องจากผู้วิจัยต้องการหลีกเลี่ยงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนวัย รวมทั้งเป็นช่วงที่บุคคลเริ่มมีการประกอบอาชีพ วางรากฐานของชีวิต มีครอบครัว มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
2. การศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปและทำงานแล้ว
3. เพศชายจำนวน 90 คน และเพศหญิงจำนวน 90 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ใหญ่ที่มีอายุ 22-35 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้การสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 180 คน เป็นเพศชาย 90 คน และเพศหญิง 90 คน โดยยึดคุณลักษณะตามที่กล่าวมาข้างต้นเป็นตัวกำหนด มีขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. กำหนดอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ อาชีพที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ได้แก่
 - อาชีพรับราชการ
 - อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน
2. จากนั้นทำการหาสถานที่ในการทำการเก็บข้อมูลโดยเลือกจากอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกมาดังต่อไปนี้

อาชีพรับราชการ ได้มาจากคัดเลือกจากข้าราชการที่มีหน้าที่การงานหลากหลายใน
โรงพยาบาลศิริราช โรงพยาบาลรามารับดี และวิทยาลัยพยาบาลทหารเรือ

อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ได้มาจากธนาคารออมสินสาขาคลองเตย และการท่องเที่ยว
แห่งประเทศไทยแผนกโฆษณาและประชาสัมพันธ์

อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ได้มาจาก โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ บริษัทยูเนี่ยนทีเอสแอล
และบริษัทสุภูมิวิมาเทอรันดี

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 180 คน จากสถานที่ที่ผู้วิจัยทำการคัด
เลือก โดยการคัดเลือกจากคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกให้ตอบ และเติมคำ
ในช่องว่างซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และที่อยู่ปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

แบบสอบถามการเลือกวิธีแก้ปัญหาในสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่มีระดับความเกี่ยว
ข้องทางอารมณ์แตกต่างกันของผู้ใหญ่ตอนต้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 สถานการณ์ ซึ่ง
ลักษณะของแบบสอบถามจะต้องตอบ 2 คำตอบ คือคำตอบที่ 1 จะเป็นการประเมินระดับอารมณ์
ร่วมในสถานการณ์ 3 ระดับ คือ มีอารมณ์ร่วมในระดับต่ำ ปานกลาง และสูง ส่วนในคำตอบที่ 2 จะ
เป็นการตอบคำถามสั้นๆตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยได้แนวคิดจากการศึกษาของ Blanchard-
Fields, Casper-Jahnke, and Camp (1995) ซึ่งทำการศึกษาบทบาทของอารมณ์ที่มีผลต่อการ
เลือกวิธีแก้ปัญหาในวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ โดย Blanchard-Fields, Casper-Jahnke, and Camp ได้
ใช้วิธีแก้ปัญหาตามการศึกษาของ Comelius and Caspi (1987) 4 แบบคือ การจัดการกับปัญหา
โดยตรง (Problem-Focused Action) การวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้เหตุผล (Cognitive Problem
Analysis) การยอมทำตามโดยปราศจากข้อโต้แย้ง (Passive-dependent behavior) และการ

หลีกเลี่ยงการคิดถึงและปฏิเสธปัญหา (Avoidant Thinking and Denial) เป็นเกณฑ์ในการประเมินคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ Blanchard-Fields, Casper-Jahnke, and Camp ได้สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันตามกรอบแนวคิดของ Comelieus and Caspi (1987) ซึ่งกล่าวว่า ปัญหาในชีวิตประจำวันประกอบไปด้วย ปัญหาเศรษฐกิจเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค (Economic consumer) การจัดการกับข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความรู้เฉพาะด้าน (Dealing with complex or technical information) การจัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆภายในบ้าน (Managing a home) ปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว (Conflict with one's family members) ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน (Conflict with friends) และปัญหาเกี่ยวกับผู้ร่วมงาน (Conflicts with coworkers) เพื่อนำมาสร้างสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน จำนวน 15 สถานการณ์ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์ในระดับต่ำ ปานกลาง และสูง ผลการวิจัยพบว่า ในระดับอารมณ์ที่แตกต่างกัน ทั้งผู้ใหญ่และวัยรุ่นมีการเลือกวิธีแก้ปัญหาแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดจากการศึกษาของ Blanchard-Fields, Casper-Jahnke, and Camp (1995) มาดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยวิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามเพื่อสร้างแบบสอบถามที่สำรวจการเลือกวิธีแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวันที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์แตกต่างกันของผู้ใหญ่ตอนต้น
2. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันที่มีความเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์แตกต่างกัน
3. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเรียบเรียงเพื่อนำไปสำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้ใหญ่ตอนต้นไทย โดยผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันตามกรอบแนวคิดของ Comelieus and Caspi (1987) ซึ่งระบุว่า ปัญหาในชีวิตประจำวันประกอบไปด้วยเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้ ปัญหาเศรษฐกิจเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค (Economic consumer) การจัดการกับข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความรู้เฉพาะด้าน (Dealing with complex or technical information) การจัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆภายในบ้าน (Managing a home) ปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว (Conflict with one's family members) ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน (Conflict with friends) ปัญหาเกี่ยวกับผู้ร่วมงาน (Conflicts with coworkers)

ผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้ใหญ่ตอนต้น จำนวน 60 คน เป็นเพศชาย 30 คน และเพศหญิง 30 คน โดยใช้แบบสำรวจซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (ภาคผนวก ข) เพื่อสอบถามปัญหาในชีวิตประจำวันทั้ง 6 ด้าน จากนั้นนำคำตอบที่ได้จากแบบสำรวจปัญหาในชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่าง มาเรียบเรียงเพื่อสร้างสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

4. นำคำตอบที่ได้จากแบบสำรวจมาสร้างสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในแต่ละด้านจำนวนเท่าๆกัน ดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาเศรษฐกิจเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค (Economic consumer) ได้แก่ ข้อ 1-5

4.2 การจัดการกับข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องให้ความรู้เฉพาะด้าน (Dealing with complex or technical information) ได้แก่ ข้อ 6-10

4.3 การจัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆภายในบ้าน (Managing a home) ได้แก่ ข้อ 11-15

4.4 ปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว (Conflict with one's family members) ได้แก่ ข้อ 16-20

4.5 ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน (Conflict with friends) ได้แก่ ข้อ 21-25

4.6 ปัญหาเกี่ยวกับผู้ร่วมงาน (Conflicts with coworkers) ได้แก่ ข้อ 26-30

จากนั้นนำสถานการณ์ที่สร้างขึ้น จำนวน 30 สถานการณ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นคณาจารย์ของคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 3 ท่าน (ภาคผนวก ก) ช่วยตรวจและพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ (Validity) ว่าสถานการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นปัญหาในชีวิตประจำวันของผู้ใหญ่ตอนต้นไทย ซึ่งตรงตามกรอบแนวคิดของ Comillieus and Caspi (1987) หรือไม่ โดยผู้ทรงคุณวุฒิจะทำการตรวจและพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของปัญหาในชีวิตประจำวัน จำนวน 30 สถานการณ์ ว่าแต่ละสถานการณ์มีความตรงกับปัญหาในชีวิตประจำวันในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1-5 เป็นปัญหาเศรษฐกิจเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค

สถานการณ์ที่ 6-10 เป็นปัญหาเกี่ยวกับการจัดการกับข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องให้ความรู้เฉพาะด้าน

สถานการณ์ที่ 11-15 เป็นปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆภายในบ้าน

สถานการณ์ที่ 16-20 เป็นปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว

สถานการณ์ที่ 21-25 เป็นปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน

สถานการณ์ที่ 26-30 เป็นปัญหาเกี่ยวกับผู้ร่วมงาน

โดยมีเกณฑ์การตัดสินว่า สถานการณ์ใดที่ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ใน 3 ท่านมีความเห็นตรงกัน ถือว่าสถานการณ์นั้นผ่านเกณฑ์การตัดสิน

5. นำสถานการณ์ที่ผ่านการตัดสินของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไข เครื่องมือร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาตามข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้สถานการณ์ต่างๆมีความสมบูรณ์มากขึ้น ก่อนนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่อง ดังนั้นจึงได้แบบสอบถามการเลือกวิธีแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ซึ่งประกอบไปด้วย ปัญหาด้านเศรษฐกิจเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค 5 ข้อ การจัดการกับข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องให้ความรู้เฉพาะทาง 5 ข้อ การจัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆภายในบ้าน 5 ข้อ ปัญหาระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว 5 ข้อ ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน 5 ข้อ และปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน 5 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ (ภาคผนวก ค)

6. นำแบบสอบถามฉบับที่ทำการแก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทำการศึกษานำร่องกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 60 คน เป็นเพศชาย 30 คน และเพศหญิงจำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนสร้างเครื่องมือ การศึกษานำร่องในครั้งนี้ทำเพื่อ

-ทดสอบเครื่องมือ ว่าสถานการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีระดับอารมณ์แตกต่างกัน ใน 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ปานกลาง และสูง หรือไม่

-สำรวจวิธีการแก้ปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง และนำวิธีแก้ปัญหาของกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษานำร่องที่สำรวจได้ มาแยกออกเป็นวิธีแก้ปัญหาตามการศึกษาของ Corneliuss and Caspi (1987) 4 แบบคือ การจัดการกับปัญหาโดยตรง (Problem-Focused Action) การวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้เหตุผล (Cognitive Problem Analysis) การยอมทำตามโดยปราศจากข้อโต้แย้ง (Passive-dependent behavior) และการหลีกเลี่ยงการคิดถึงและปฏิเสธปัญหา (Avoidant Thinking and Denial) เพื่อใช้เป็นตัวอย่างคำตอบ (ภาคผนวก จ) ประกอบเกณฑ์ในการประเมินคำตอบ ในการประเมินคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจริง

การศึกษานำร่อง (Pilot study)

หลังจากแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้ใหญ่ตอนต้น อายุ 22-35 ปี ที่มีไซกลุ่มตัวอย่างจริงแต่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างจริงทุกประการ จำนวน 60 คน เป็นเพศชายจำนวน 30 คน และเพศหญิง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างในขั้นสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้แนะนำแบบสอบถาม และขั้นตอนในการทำแบบสอบถามที่ละส่วนให้กับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นให้เวลากลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามพร้อมกับซักถามข้อสงสัย เมื่อได้ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์วิธีแก้ปัญหา และนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ของแต่ละสถานการณ์ตามระดับอารมณ์ร่วม ถ้าสถานการณ์ใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีระดับอารมณ์ร่วมต่ำ ผู้วิจัยจะตัดสินใจว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมต่ำ สถานการณ์ใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง ผู้วิจัยจะตัดสินใจว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง และถ้าสถานการณ์ใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีระดับอารมณ์ร่วมสูง ผู้วิจัยจะตัดสินใจว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมสูง

จากการศึกษานำร่องสามารถแบ่งสถานการณ์จำนวน 30 สถานการณ์ โดยการแจกแจงความถี่จากการประเมินระดับอารมณ์ร่วมของกลุ่มตัวอย่าง (ภาคผนวก ง) จำแนกตามระดับอารมณ์ร่วม 3 ระดับคือ ต่ำ ปานกลาง และสูง ได้ดังต่อไปนี้

ระดับอารมณ์ร่วมต่ำ ได้แก่ สถานการณ์ที่ 3 5 6 7 8 9 15 16 25 และ 29

ระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง ได้แก่ สถานการณ์ที่ 4 10 11 12 13 19 23 26 28 และ 30

ระดับอารมณ์ร่วมสูง ได้แก่ สถานการณ์ที่ 1 2 14 17 18 20 21 22 24 และ 27

จากการศึกษานำร่องผู้วิจัยสามารถแบ่งสถานการณ์ออกตามระดับอารมณ์ร่วม 3 ระดับ ระดับละ 10 สถานการณ์ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำสถานการณ์ทั้ง 30 สถานการณ์ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อแยกระดับอารมณ์กับกลุ่มตัวอย่างจริงอีกครั้งหนึ่ง

การทดสอบความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยได้หาความเที่ยงของการวิเคราะห์วิธีแก้ปัญหาระหว่างผู้ประเมินคำตอบ 2 คน คือ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยผู้ประเมินคำตอบ 2 คน จะทำการอ่านคำตอบของกลุ่มตัวอย่างเพื่อแยกว่ากลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการใดในการแก้ปัญหา จากนั้นจึงนำคำตอบที่ได้ของทั้ง 2 คน มาทำการหาความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินคำตอบโดยใช้วิธีการหาความเที่ยงที่เรียกว่าการหา Interrater reliability ระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมถอดความลักษณะของวิธีแก้ปัญหแต่ละแบบตามงานวิจัยของ Comilieus and Caspi (1987) ซึ่งมีวิธีแก้ปัญห 4 แบบ ดังนี้

- การจัดการกับปัญหาโดยตรง (Problem focused action)
- การวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้เหตุผล (Cognitive problem analysis)
- การยอมทำตามโดยปราศจากข้อโต้แย้ง (Passive dependent behavior)
- การหลีกเลี่ยงและปฏิเสธปัญหา (Avoidant thinking and denial)

จากการถอดความของวิธีแก้ปัญห 4 แบบ จึงได้เกณฑ์การประเมินคำตอบของการแก้ปัญห 4 แบบ (ภาคผนวก จ) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์คำตอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งในการศึกษานำร่องและในกลุ่มตัวอย่างจริง

2. จากนั้นนำเกณฑ์การประเมินคำตอบของการแก้ปัญห 4 แบบ (ภาคผนวก จ) ไปใช้ในการประเมินคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษานำร่อง โดยใช้แบบในการประเมินคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง (ภาคผนวก ค) และใช้เกณฑ์ในการประเมินคำตอบ (ภาคผนวก จ)

3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการอ่านคำตอบในแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อแยกคำตอบของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นวิธีแก้ปัญห 4 แบบ ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ทำการวิเคราะห์คำตอบแยกกันและทำการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ให้ 0 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้ใช้วิธีแก้ปัญหวิธีนั้น

ให้ 1 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแก้ปัญหานั้น

หลังจากให้คะแนนจากคำตอบของกลุ่มตัวอย่างแล้วผู้วิจัยจึงทำการจัดกลุ่มวิธีแก้ปัญหออกเป็น 5 แบบ คือ

- 1 คือ วิธีแก้ปัญหแบบจัดการกับปัญหาโดยตรง
- 2 คือ วิธีแก้ปัญหแบบวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้เหตุผล
- 3 คือ วิธีแก้ปัญหแบบยอมทำตามโดยปราศจากข้อโต้แย้ง
- 4 คือ วิธีแก้ปัญหแบบหลีกเลี่ยงการคิดถึงและปฏิเสธปัญหา
- 5 คือ ตอบมากกว่าหนึ่งวิธีหรือไม่ใช้วิธีแก้ปัญหทั้ง 4 แบบ

4. หลังจากนั้นนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์คำตอบของแบบสอบถาม มาทำการหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินคำตอบ โดยใช้วิธีการหาความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินคำตอบที่เรียกว่า การหา Interrater reliability (ภาคผนวก ข) จากแบบสอบถามทั้ง 60 ชุด ในการศึกษานำร่อง ได้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 81.11%

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้เดินทางไปยังสถานที่ที่ผู้วิจัยทำการคัดเลือกไว้และแนะนำตนเองเพื่อสร้างความสัมพันธ์เบื้องต้นกับกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างคนละ 1 ชุด และชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม เมื่อเข้าใจแล้วจึงให้กลุ่มตัวอย่างลงมือทำแบบสอบถามหลังจากกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

3. จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถามทุกฉบับ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

4. หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์คำตอบของแบบสอบถาม นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาหาค่าความเที่ยง โดยการหาความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินคำตอบ (ภาคผนวก ข) จากแบบสอบถามทั้ง 180 ชุด ได้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ 89.15%

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 300 ชุด ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 225 ชุด คิดเป็นร้อยละ 75 แต่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 180 ชุด โดยคัดเลือกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามที่กล่าวมาข้างต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for Social Science/Personal Computer) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการแบ่งสถานการณืจำนวน 30 สถานการณื ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับอารมณ์ร่วม คือ ระดับอารมณ์ร่วมต่ำ ปานกลาง และสูง โดยการแจกแจงความถี่และวิเคราะห์เป็นเปอร์เซ็นต์ว่าในแต่ละสถานการณืกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอารมณ์ร่วมในระดับใด (ภาคผนวก จ) โดยมีขั้นตอนในการแบ่งสถานการณืตามระดับอารมณ์ร่วม เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1.1 สร้างตารางแจกแจงความถี่ของสถานการณืจำนวน 30 สถานการณืและวิเคราะห์เป็นเปอร์เซ็นต์ว่าในแต่ละสถานการณืกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอารมณ์ร่วมในระดับใด(ภาคผนวก จ)

1.2 จากการสร้างตารางแจกแจงความถี่ ผู้วิจัยสามารถทำการแยกสถานการณืออกตามระดับอารมณ์ร่วมโดยมีวิธีในการแบ่งคือ นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ของแต่ละสถานการณืตามระดับอารมณ์ร่วม ถ้าสถานการณืใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามึระดับอารมณ์ร่วมต่ำ ผู้

วิจัยจะตัดสินว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมต่ำ สถานการณ์ใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง ผู้วิจัยจะตัดสินว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง และถ้าสถานการณ์ใดกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าระดับอารมณ์ร่วมสูง ผู้วิจัยจะตัดสินว่าสถานการณ์นั้นมีระดับอารมณ์ร่วมสูง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสามารถแบ่งสถานการณ์ออกตามระดับอารมณ์ร่วม ได้ดังต่อไปนี้

ระดับอารมณ์ร่วมต่ำ ได้แก่ สถานการณ์ที่ 3 5 6 15 16 25 และ 29 จำนวน 7 สถานการณ์

ระดับอารมณ์ร่วมปานกลาง ได้แก่ สถานการณ์ที่ 4 7 8 9 11 13 23 26 28 และ 30 จำนวน 10 สถานการณ์

ระดับอารมณ์ร่วมสูง ได้แก่ สถานการณ์ที่ 1 2 10 12 14 17 18 19 20 21 22 24 และ 27 จำนวน 13 สถานการณ์

จากนั้นนำสถานการณ์ในแต่ละระดับอารมณ์ร่วมมาเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปน้อยตามระดับอารมณ์ร่วมได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงการจำแนกสถานการณ์เรียงตามระดับอารมณ์ร่วม จากความถี่มากไปน้อย (จำนวน 30 สถานการณ์)

สถานการณ์	ระดับอารมณ์ร่วม					
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับอารมณ์ร่วมต่ำ	จำนวน 7 สถานการณ์					
15	145	80.6	28	15.6	7	3.9
16	145	80.6	20	11.1	15	8.3
25	141	78.3	32	17.8	7	3.9
5	134	74.4	41	22.8	5	2.8
29	127	70.5	30	16.7	23	12.8
3	110	61.1	40	22.2	30	16.7
6	104	57.8	45	25	31	17.2

สถานการณื	ระดับอากรรมณืรวม					
	ต่า		ปานกลาง		สูง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับอากรรมณืรวม ปานกลาง	จำนวน 10 สถานการณื					
4	39	21.7	112	62.2	29	16.1
13	25	13.9	110	61.1	45	25
30	32	17.8	108	60.0	40	22.2
23	43	24	107	59.4	30	16.6
28	30	16.7	105	58.3	45	25
26	57	31.7	95	52.8	28	15.6
7	24	13.3	91	50.6	65	36.1
8	16	8.9	91	50.6	73	40.6
11	38	21.1	90	50.5	52	28.9
9	53	29.4	88	48.8	39	21.6

สถานการณื	ระดับอารมณ์ร่วม					
	ต่ำ		ปานกลาง		สูง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับอารมณ์ร่วมสูง	จำนวน 13 สถานการณื					
17	9	5	11	6.1	160	88.9
27	6	3.3	33	18.3	141	78.3
18	9	5	39	21.7	132	73.3
22	11	6.1	38	12.1	131	72.8
20	6	3.3	44	24.4	130	72.2
21	24	13.3	41	22.8	115	63.9
1	5	2.8	63	35	112	62.2
24	25	13.9	51	28.3	103	57.2
14	11	6.1	69	38.3	100	55.6
2	10	5.6	76	42.2	94	52.2
10	13	7.2	75	41.6	92	51.2
12	13	7.2	76	42.2	91	50.6
19	16	8.9	74	41.1	90	50.0

หลังจากจากการจำแนกความถี่ของระดับอารมณ์ร่วมในแต่ละสถานการณืการณืไม่ผู้วิจัยจึงนำสถานการณืที่แจกแจงความถี่ตามระดับอารมณ์ร่วม 3 ระดับ มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

2. หาความสัมพันธ์ระหว่างระดับอารมณ์ร่วมของกลุ่มตัวอย่างและวิธีแก้ปัญหาแต่ละแบบ โดยใช้การทดสอบไคสแควร์

3. สรุปความสัมพันธ์ระหว่างระดับอารมณ์ร่วมและวิธีแก้ปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกตามระดับอารมณ์ร่วม 3 ระดับ

การนำเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับอารมณ์ร่วมและวิธีแก้ปัญหาโดยนำเสนอในรูปของตาราง

2. แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์รายคู่ระหว่างวิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธีแยกตามระดับอารมณ์ร่วมโดยนำเสนอในรูปของตาราง